

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 284/2025
17.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светозар Недељковић, адвокат из ..., против туженог „Amphenol automotive technology“ д.о.о., са седиштем у Трстенику, чији је пуномоћник Ивана Гајић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1258/24 од 14.11.2024. године, у седници одржаној 17.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1258/24 од 14.11.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику П1 3/23 од 27.02.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је поништено решење туженог о отказу уговора о раду, без броја, од 14.09.2020. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 132.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1258/24 од 14.11.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Трстенику П1 3/23 од 27.02.2024. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући трошкове ревизијског поступка.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду, сходно одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се ревизијом указује, није предвиђена као разлог због којег се ревизија може изјавити сходно чл.407 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време. Решењем од 14.09.2020. године, без броја, тужени је тужиоцу отказао Уговор о раду из разлога што исти није благовремено, у смислу одредбе члана 103. Закона о раду, доставио потврду о наступању привремене спречености за рад у року од 3 дана од дана наступања привремене спречености за рад, а која је наступила 30.07.2020. године, већ је исту доставио 06.08.2020. године, чиме је учинио повреду радне дисциплине прописане одредбом члана 179. став 3. тачка 2. и 8. Закона о раду. Тужилац је био привремено спречен за рад почев од 30.07.2020. године, када му је лекар издао потврду о привременој спречености за рад број 333. Тужилац је питао непосредног руководиоца ББ да ли може потврду да му достави путем апликације „Viber“, па када му је потврђено да може, тужилац је дана 01.08.2020. године истом преко „Vibera“ проследио фотографију потврде, а тужиочев непосредни руководиоца је потврду даље проследио менаџеру за људске ресурсе код туженог, што је била пракса код туженог од почетка епидемије COVID 19 и односила се и на спорни период. Тужилац је живео сам и због болести није могао да однесе потврду, нити је могао да ангажује некога ко би то уместо тужиоца однео, па је потврду у штампаној форми непосредно предао послодавцу када је почео да ради 06.08.2020. године. Даном 01.09.2020. године тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, а потом је донето и предметно решење о отказу уговора о раду 14.09.2020. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвајањем тужбеног захтева поништили као незаконито побијано решење о отказу уговора о раду и обавезали туженог да тужиоца врати на рад, утврђујући да тужилац није учинио повреду радне дисциплине која му је стављена на терет, те да нема места примени одредбе члана 179. став 3. тачка 2. и 8. у вези члана 103. Закона о раду.

Такав закључак и правни став нижестепених судаова прихвата и Врховни суд.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...113/17) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом

који непоштује радну дисциплину и то ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. овог закона, а тачка 8. истог става ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Одредбом члана 103. наведеног закона прописано је да је запослени дужан да најкасније у року од 3 дана од дана наступања привремене спречености за рад, у смислу прописа о здравственом осигурању, о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи и време очекиване спречености за рад (став 1.), да у случају теже болести, уместо запосленог, потврду послодавцу достављају чланови уже породице или друга лица са којима живи у породичном домаћинству (став 2.), а ако запослени живи сам, потврду је дужан да достави у року од 3 дана од дана престанка разлога због којих није могао да достави потврду (став 3.).

У конкретном случају, код тужиоца је привремена спреченост за рад због болести наступила 30.07.2020. године, након чега је контактирао свог непосредног руководиоца ББ који му је потврдио да потврду о привременој спречености за рад може доставити њему преко апликације „Viber“, што је тужилац и учинио дана 01.08.2020.године, те је послао фотографију потврде, која је прослеђена менаџеру за људске ресурсе код туженог. Пракса код туженог у погледу доношења потврде о привременој спречености за рад од почетка епидемије COVID 19 (која је била исте године, три месеца пре спорног догађаја) је да се потврда може предати и у виду фотографије послате путем апликације „Viber“ или „WhatsApp“, на који начин је тужилац и поступио и то у року од два дана од дана наступања привремене спречности за рад тј.у законском року. Поступајући у складу са праксом која је код туженог била у спорном периоду, код тужиоца није било свести о кршењу радне дисциплине или последицама које такво његово понашање може да произведе услед недостављања наведене потврде директно у просторије послодавца, због чега је незаконито решење о отказу уговора о раду, те нема места примени одредбе члана 179. став 3. тачка 2. и 8., у вези члана 103. Закона о раду.

Насупрот ревизијским наводима којима се указује на Обавештење запосленима о правима и обавезама за време привремене спречености за рад код туженог од 25.10.2019. године, правилно су нижестепени судови закључили да је након доношења тог обавештења уследила епидемија COVID 19, од када је утврђено да је пракса код туженог била да се потврда о привременој спречености за рад може доставити и путем апликација „Viber“ и „WhatsApp“, а односила се и на спорни период, што је тужилац и учинио, те исти поступајући у складу са праксом која је у том периоду важила код туженог није могао да има свест да на тај начин крши радну дисциплину.

Како се свим осталим наводима ревизије кроз указивање на погрешну примену материјалног права заправо оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, са којих разлога се ревизија не може изјавити, исти су оцењени као неосновани и без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Пошто тужени неосновано побија правилност примене материјалног права, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошка за састав одговора на ревизију с обзиром да није био нужен за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП због чега у смислу одредбе члана 165. одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**